

RENAIXEMENT

Adherit a l'Unió Catalanista

SURT ELS DIJOUS

VOLEM

La llengua Catalana amb caràcter oficial per a totes les nostres relacions inclús amb el Poder Central.

Corts Catalanes, per a estatuir la legislació civil i per al règim intern de la Nacionalitat Catalana i per a ésser arbitres de la nostra administració.

Que siguin Catalans tots els qui a Catalunya des-empenyin càrrecs públics.

Fixar contribucions i impostos per a contribuir a les despeses generals de l'Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintes o lleves i facultat de poder contribuir a la formació de l'exèrcit de l'Estat espanyol per medi de voluntaris o diners.

Éssent Nacionalista l'acció que al nostre poble realitza la Unió Catalanista, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els Catalans moguts per les aspiracions del nacionalisme Català, qualsevulla que siga el llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques o socials.

LES PATRIES FUTURES

ES a cada instant, és a cada moment que la humanitat avença, és a cada moment que's fa viu i real el desdoblament del fet biològic que la mou, perquè seguidament veiem determinar noves accions, veiem proclamar nous principis, encaminats uns i altres, perquè altra cosa no pot ésser, al millor perfeccionament de la col·lectivitat humana.

En la continuada afirmació que de llur existència fa l'humanitat, el dolor dels homes hi és apreciat amb tota la integritat del seu valor, i per ço és que'l seu avenç, que la seva constant evolució, no té altre objectiu, no tendeix a altra cosa que a l'apaïvegament, en lo possible, de aquest dolor en el present, i a fer impossible en absolut per a l'avenir, l'entronitzament de tirànies que puguem engendrar-ne de nous o afirmin la continuïtat dels presents.

L'avenç de la humanitat en sentit de llibertat, de pau i benestar pels homes, n'és tan cert que, malgrat fos altre el pensament guiador dels avui directors dels pobles a qui tenim, reconeixent-los son valor positiu, per pobles moderns, car encara que no hagin assolit una ultra-perfecció gairebé inassolible, és visible a totes llums que llur esforç tendeix al perfeccionament humà, el veiem exercir una forta influència en la tragedia humana que té a Europa per teatre.

Ell hi viu, hi és palpitant en la brega, i per ço el veiem encendre, en l'ànima dels homes que'l viuen, el ferm propòsit d'una instauració definitiva damunt la terra, d'una era fructífera per a la civilització, cimentada damunt la germanor dels homes; ell dóna halé a la fretura d'assolir-la, una pau ferma i indestruïble, que en l'esdevenir impossibiliti cap acció occidona, de la vida dels pobles i dels homes.

L'efectivitat d'aquest esperit que s'apodera de la voluntat dels que'l viuen, ens la dóna la necessitat proclamada d'una urgent reconstrucció de la carta geogràfica europea, atinent-se, no a principis equívocs i retardataris, sino al sentiment modern, a les modalitats bategantes en les proclamacions suara fetes, o sia, reconeixent d'una manera inalterable, el dret indiscutible dels homes d'agrupar-se en nacions definides per la naturalesa mateixa i determinades per les comunitats ètniques que com aïtals els classifiquen, i ço és, perquè la humanitat no l'assoliria la pau i benestar que anhela, si tolerés que en son si hi haguessin pobles, col·lectivitats organitzades, viventes de civilització, que no visquessin la plenitud de llur vida, car la subsistència dels problemes nacionalistes, seria palesa demostració de vida, d'accions tiràniques atentatòries sempre i en tots instants, a la pau universal.

L'avenç humà, la constant evolució de la civilització humana, ha arribat fins a declarar qüestió previa, capint la seva vera gravetat, la solució dels problemes nacionalistes bategants en son sí; és doncs fet indiscutible que per a arribar al normal funcionament de tota activitat col·lectiva, dèu eixa fruir de sa completa llibertat.

Però an els pobles a qui afecta el problema nacionalista, an els pobles a qui l'avenç humà proclamant i restablint l'imperi del dret damunt de la força, els reivindica llur personalitat, els atany fer-la efectiva sa condició de col·lectivitat capaç de fruir-la la vida integral de Nació, de vera Nació, útil a la humanitat, col·laboradora de l'evolució de la civilització, proclamadora de principis altament humans.

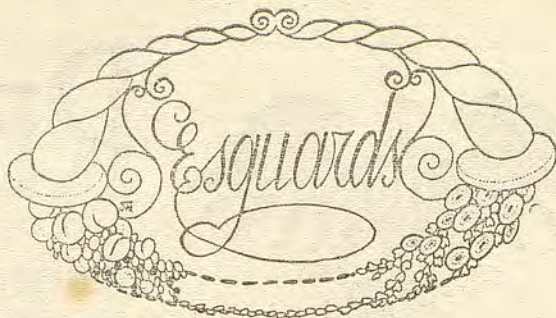
Les Patries futures, no'n podran viure tant sols del fet de llibertat col·lectiva, si volen subsistir com a Patries efectives, sino que forçosament tindran d'agermanar an aquell el fet de llibertat individual.

Seràn Patries veres, les que exerciran accions de llibertat, les que sots llur sobirania aixoplugin la totalitat dels seus components, reconeixent-los el valor de sa consciència i fent efectiu l'indiscutible dret a la vida que tenim tots els homes; impossibilitant accions tiràniques, regulant les funcions humanes amb lleis de tanta equitat i justícia, que'l dolor dels homes sia apaivegat per elles. Aquestes seràn les veres Patries, eixes són les Patries futures; aixís hem de treballar tots per a que sia Catalunya; aixís serà Catalunya, si volem que encarni la realitat de Patria, de tots els catalans.

Si voleu que'ls ciutadans del demà siguin dignes de la Catalunya que anhelem, coopereu al sosteniment d'escoles catalanes, inscrivint-vos com a socis de la

Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana

OFICINES: Comte de l'Assalt, 4, pral.

HA aparegut rera una trascendental i pomposa propaganda, un setmanari intitolat «España» que veu la llum a Madrid i que diu ésser orguen de la vida nacional (?).

I aquí, a Catalunya, des de les planes d'un diari on fa pocs dies s'anunciava a toc de clarins el projecte d'una tasca d'intensificació i agravament de la consciència catalana, feta de cara al món i amb completa des preocupació dels veïnatges molestosos, s'ha dit de l'aparició d'aquest periòdic, que serà saludada amb l'alegría de Catalunya per quant ell ve a exercir acció imperial vigoritzadora damunt «aquesta forta i ardenta vida espanyola» que s'escampa per «Amèrica, Africa, Portugal, Orient, Mediterrani, Salònica i Quantànamo».

Està clar que darrera d'aquestes paraules no hi ha cap idealitat de valor intrinsecament humà, sinó un subtil i voluptuós afalac a la vanitat del seu autor—membre actiu de la publicació esmentada—ja de temps morbosament subjugat, a causa d'ingratituds insospitades, pel vici solitari de la auto-glorificació; mes aixís i tot, elles són prova d'un gran acobardiment de la personalitat que renuncia al lloc de gloria i de perill d'una enlairada posició nacional en la gran lluita de la vida del món, per a retirar-se a la reposada segona línia d'una reserva regional plena de presumpcions heroïques, però mancada de valentes i personals acometivitats.

La col·laboració catalana a la obra d'«España», és—disfrecis com se vulgui—un sentimental i xaruc retorn al culte d'idealitats definitivament fossilitzades que pogueren emoció tan sols els homes de la nostra decadència. Actualment, quan la vida s'ens presenta tota gloriosa i vibranta de desitjos, és prova d'inconsolables impotència i decrepitud espirituals, renunciar a la seva possessió per a entregar-se a senils eterniments d'amors arqueològics.

MAIG.

La queixa d'En Gustau Violet

EN Gustau Violet ha escrit unes paraules agraviadores per a Catalunya. Ha suposat que a la gran lluita que's sosté a Europa per l'anorreament de la força com a fonament de dret, Catalunya, traint la seva tradició civilitzadora i lliberal, en aquests instants de decaïment per a la nostra nacionalitat, s'havia decantat de part dels organismes opressors i tirànics girant l'esquena, no sols a la França sempre guiadora del món, a l'Anglaterra asenyada i lliberal i a la Bèlgica martre, sinó als mateixos germans nostres del Rosselló que complint el deure francès, i més encara, el deure humà, són al front de la lluita donant sang per la llibertat del món.

Y jo dic que són agraviadores les paraules del bon d'En Violet perquè són injustes i no expressen la veritat. Ell, En Violet, avui habilitat militarment i amb l'espasa a la mà, en comptes del cisell, parla mogut pels sentiments desordenats que tot naturalment li neixen de les desventures de la seva pàtria i per ço a nosaltres l'agravi no'ns fereix; el comprenem, ens l'expliquem i sentim noble pietat pels atribulaments del seu esperit. Mes al si de la vida d'En Violet, en la continuïtat intel·lectual i sentimental de la seva existència, hi ha una altra personalitat que no és la seva personalitat militar, més ben dit, la seva personalitat parcialment apassionada, purament contingent; i és an aqueixa personalitat del temps normal a la que'ns adrecem per a dir-li que no coneix Catalunya, que si la conegués a la hora d'ara per arborat que's trobés el seu esperit per santes deslliurances, no hauria sigut injust amb Catalunya.

No, no la coneix Catalunya, no més en sab els morbosismes intel·lectuals i polítics que hi ha a la nostra terra com són a tots els pobles del món; no més s'ha fixat en el que hi ha en el nostre poble d'estigmàtic i en el que hi ha de desviat. No ha penetrat en l'ànima del poble ni s'ha endinzat en l'estudi del que és normalíssim, que si ho hagués fet hauria sentit els batecs sans i fermes d'una vida nacional que s'amara en la llum mediterrània i segueix com en centúries passades el lliberador camí del sol. Hauria vist, si hagués fet per coneixè'ns, com a la nostra Catalunya s'hi està covant tota una complexa i integral ideologia que'ns portarà a actuar al món; s'hauria ado-

nat que l'esperit del poble de Catalunya labora per l'abolició del dolor humà i que la consciència catalana rebutja les falses ideologies que pretenen endevades apartar de l'ésser, la vida palpitant, el sentiment, que són inseparables de la veritat biològica salvadora del món.

Es an En Gustau Violet d'abans de la guerra que parlem per a planye'ns que no conegui ben bé a Catalunya i per a planye'ns tres vegades que de Catalunya no més en conegui el malaltic, el malaltic de la consciència catalana que és dir tots els elements de la nostra consciència nacional més desnacionalitzats, més caracteritzats i més donats a les locubracions enfardegades i tocades d'artificios classicisme per a servir millor als efectismes sorprenents.

Perdoneu, Gustau Violet: estudeu-nos i conegueu-nos bé als catalans de Catalunya i veureu com ens fareu justícia a l'adonar-vos que l'autofilia, l'egoisme o bé altres estats que fan més tristor encara, són les modalitats que bateguen més o menys dissimuladament pel germanisme.

D. MARTÍ I JULIÀ.

Mentres el mestre parla

QUAN segles enrera la església monopolitzava els coneixements de la ciència fent creure a l'home que totes les coses de la terra es produïen per un destí suprem i no per evolució propia, el genre humà vivia en el més gran servilisme, ignot de tot ideal de justícia, desconexedor de tot dret i naufrag en un mar plè de prejudicis i de falses concepcions. Però així que la ciència fugí de tot monopoli i esdevingué civil, l'home començà a hebre esment de la realitat que l'envoltava, anà descobrint noves veritats fins llavors ignorades i afirmà principis de llibertat, d'equitat i de justícia. I malgrat que la força brutal s'hagués esforçat en deturar l'avenç de la humanitat, s'hauria estrellat fortament contra aquella síntesi de coneixements biològics qui rebat tota imposició i que és coneguda per la evolució.

L'home coneixia l'efecte però desconeixia la causa; i aquesta ignorància primitiva l'empenyia a cercar quelcom de nou, a esbrinar la veritat tota dels fets que imperfectament coneixia. A mesura que en sa recerca anava avançant tenia esment que'ls fets es produïen per biologisme i que tot el que de nou desco-

bría eren veritats ja existents, però que fins llavors, donat l'estat d'imperfecció humana, havien restat ignorades; i aixís com més eren les veritats conegudes, cada dia que una de nova era imposada, el cervell humà evolucionava cap a la perfecció, i d'ell, naturalment, biològicament, n'anaven eixint nous principis cada cop més lliberadors, cada cop més avençats, més humans i, per tant, enemics de tota tiranització.

Cert que amb l'avenç de les propiament dites ciències biològiques, la consciència de la humanitat s'ha anat transformant tan considerablement que semblava que un més enllà ja no hi era, que havíem arribat a una tal situació de vida que la continuïtat de l'acció científica sols tindria efectivitat en el que's refereix a major perfecció en els avenços realitzats. Però la Naturalesa tan rica com és, accedeix cada dia un poc més a l'acció investigadora de l'home, i aixís paulatinament es van descobrint noves veritats que, cada una d'elles i totes en conjunt, donen una nova modalitat cada cop més diferenciada a la vida humana.

Una de les disciplines biològiques que amb més eficacitat ha contribuït a l'avenç de la humanitat, és la ciència psiquiàtrica; polítics i pensadors, mestres i investigadors, cap efectivitat haurien conseguit sens l'auxili de la psicologia; i què hauria estat d'aquesta ciència sense la psiquiatria? Estudiar les fenomenologies del cervell i definir els llurs estats psicopàtics, és la funció de la psiquiatria, i per tant, com que'l cervell és l'orgueu suprem de la vida, és la mateixa vida, la voluntat, l'acció, el gresol on hi germinen les ideologies totes; el mestre afirmava molt justament que és la ciència de les ciències la psiquiatria. Fixeu-vos amb una personalitat que la seva ment esdevé en estat morbós; aquell ser, mentres l'anormalitat persisteix en ell, s'és convertit en un element tan passiu que bé'l podem calificar d'inútil; i fins que l'acció curativa no ha vençut els germens degeneratius que atormentaven aquell cervell, l'home no torna a ésser útil a la col·lectivitat. Tota altra ciència, l'acció normalitzadora que realitza a la especie, és d'una importància relativa si la comparem amb l'acció efficacíssima de la psiquiatria; sens el cervell en estat normal no és possible l'acció profitosa de la vida, i si aquesta altrement subsisteix, la efectivitat que porta a la societat és tan negativa, tan a l'inversa del que deu ésser, que és causa de grossos perjudicis i de temerosos resultats.

A mesura que'ls homes han pogut endinçar la llur acció investigadora en el més profund de la mentalitat humana, han anat esbrinant les causes que produeixen els trastorns de la societat, han anat descobrint les injustícies de la vida nostra, han afirmat contundentment que tota tirania, tota opressió, tota injustícia, és una anormalitat. Cada dia que una nova afirmació d'aquesta fàsis ha sigut feta, el món ha avançat un pas més en la seva evolució ascensional i els actes atentatoris al benestar humà han anat minvant. No han sigut ja possibles les represalies contra l'individu ni contra la col·lectivitat com qualques centúries enrrera; els homes, seguint la evolució afavorida per l'avenç de la ciència, s'han apropiat a sí mateixos i cautelosament s'han observat la pròpia vida i la llur vida, han descobert que és antívida tota acció negativa de la felicitat humana, que la desigualtat social és aiximateix atentatoria a la justícia, que l'imperi de la força damunt del dret és una bogeria, i que sols amb la bondat, que és normalitat, són possibles la pau, la equitat i la justícia. I aixís veiem com als pobles en els que la evolució de la vida s'ha realitzat més depressa i, per tant, són pobles d'una major cultura, els homes llurs es troben dividits en dues categories socials; en la una, els que de cara a la vida segueixen fermament la seva evolució i són els que van proclamant els principis suara exposats; en l'altra hi han els estantíços, els egoistes, els qui no's prenen la molestia d'estudiar-la la vida, els ignorants d'ella, els eterns partidaris del *statu quo*, els qui no's senten del patiment dels altres homes i per supina ignorància neguen la evolució. I an aquests homes, a qui algú impotent com ells voldria elevar a una falsa categoria, la Psiquiatria els despulla de tota valua afirmant que són personalitats imperfectes, no normals, puix que com a normal no pot ésser acceptat qui nega el dret a la vida integral de l'home, qui no accepta per a tots els sers humans els mateixos drets de que gosen els privilegiats.

La Biologia no és una ciència parcial i, per tant, representativa d'una modalitat de vida; la Biologia és la única ciència, i per çò a cada moment el mestre ens afirma que *a la vida tot és biologia* tant les qüestions socials com les econòmiques totes, tant les propiament dites científiques com les vulgars de la via pública, sens que per çò aquestes deixin d'ésser aiximateix científiques malgrat que de modalitat diferenciada.

**

Veu's-aquí vulgaritzat, com un eco llunyà però, i despullat de tot tecnicisme, el principi sustentat pel doctor Marfí i Julià en son bellíssim parlament «La Psiquiatria i l'avenç de la Humanitat». No tenim la pretensió d'haver-ho conseguit del tot, la personalitat de l'estimat mestre és tan complexíssima que és força difícil una concreció exacte i a més vulgaritzada, malgrat que un hom visqui en el seu propi ambient; però RENAISSANCE ho demanava i calia complir. A la indulgència dels amables lectors m'entrego.

F. ROSELL.

Els ploraners

ARA que'l paorós conflicte és esclatat sembrant la mort, s'alcen mil veus llastimeres i a chor se dolen de les desventures que produeix la topada. Llegiu-los; ploren per les víctimes que causa la metralla; ells, els eterns embadocats davant de tots els plomalls i seguicis vistosos; ells, els conformistes de totes les injustícies; tant de les que flagellen a la col·lectivitat com de les que pesen sobre l'individu.

No's recorden que lo que afalaguen és la causa de totes les violències; mancats de dalit per a empènyer el món en lo que'ls hi pertoca, ans bé fent de fré, són factors de l'endarreriment de la Humanitat i sustentacle de tot lo que hi contribueix; sens el seu pès mort el món caminarà més ràpid envers el camí de la perfecció. Mes aixís que hagi passat la tragedia, oblidaran els seus planys i tornaran a la seva trista feina: barrar el pas a tota justiciera innovació, preferint que perduri lo vell a fi de que no se'ls interrompi el seu són plaent.

A recriminar les crudeltats a que dona lloc la guerra, sols hi tenen dret els qui a tot'hora posin al servei d'ideals de justícia les seves forces grans o petites, els qui sempre hagin repudiat tot lo que significa violència o sia el predomini de la força sobre el dret, i que per tant clamen per la suprema llei de la raó sobreposant-se a totes les falses oligarquies creades a l'ampar del *dret* del més fort o més cínicament astut. El món té per base la injustícia; a mida que aquesta vagi llimant-se, serà progressivament menys violentes les sotregades; si no treballem per aquest fi no

ploureu quan elles vinguin, eterns entorpidors de tota marxa ascendent, puix són filles vostres i heu d'estimar-les perquè donen lloc a apoteòsics enlairaments de lo que vosaltres acateu amb més delectança: la força.

Deseu la vostra ploma, no l'espallieu; mentre el canó parla, guardeu un adorador silenci; que no trobi el vostre bleix l'augusta feina encomanada a les armes, i quan sia acabada, quan les runes s'hagin ensenyorit de les contradades que oïeixen la musica solemniament atronadora, quan ja no quedin més que òrfens i viudes i mares endolades, allavors agafeu-la de bell nou i feu-la córrer; que escrigui himnes al vencedor, que enlaira fins als núvols, rogencs encara pels incendis, an el que al front hi porti els llors de la victòria. Allavors el vostre tremp córrerà sol, la feina li serà ja coneguda i sortirà brillant, mentre que ara els planys ne brollen forçats, puix li'n manca la costum i la virior que's posa en tot lo verament sentit.

No és quan el mal arriba an el seu grau àlgit, quan ha d'escriure's dolent-se'n; és treballant per a aturar-lo, és fent-se paladins de lo just, no essent campions de lo instituit quan se basa en erros flagrants, i, si no's tenen conviccions renovadores, cal acceptar les conseqüències de tot lo caduc amb son trist seguici.

La constitució falsa dels grans Estats esclavitzant a pobles de naturalesa propia ben definida, és una de les principals causes de greu malestar, i precisament la solució d'aquest problema és el que té el privilegi d'astorar an els elements conformistes de tots indrets i, salvant raríssimes excepcions, sobretot aprop nostre, fins li tenen por els que blasonen d'avençats, sens tenir en compte que la solució de tan vital problema fóra el pas més gros que podria donar-se per a arribar a una pacificació dels esperits, lo que facilitaria resoldre amb major serenitat les qüestions que van plantejant-se consecutivament.

Qui no tinga el propòsit de contribuir a una total renovació, no pot dedicar al desastre present el legiàc articles, que si'ls dicta la bona fè demostren una candidesa inexplicable, tota vegada que no's pot pretendre que tingui estabilitat lo que està constituït d'una faisó il·lògica; sols l'esmena radical portarà la pau sòlida i durable.

J. B. SURRIBAS.

La Psiquiatria i l'Avenç de la Humanitat

PER D. MARTÍ I JULIÀ

(Continuació)

trietat de l'estat inferior de la consciència de l'especie. La psiquiatria ha afavorit als temps nostres, malgrat que sia d'una faisó indirecta i amb poca consciència dels determinis per part de les col·lectivitats humanes, ha afavorit, dic, i ha precipitat, l'evolució de perfeccionament, car, no més cal observar per a veure que'ls grans avenços que s'han realitzat a l'especie, de dues centúries ençà, han coincidit en tots els aspectes amb els avençaments que ha realitzat la ciència psiquiàtrica. Apar que la psiquiatria hagi anat avençant i desenrollant-se fòra de la totalitat de la consciència social, com si no més els que la conreen fossin els que'n coneixen les noves veritats descobertes: mes cal fixar-se que l'influència de la ciència a les societats, sempre es realitza de la mateixa faisó, és a dir, formulant i promulgant nous principis, que aclareixin els misteris de l'inconegut; formulant-los i proclamant-los però de tal faisó, que no més immediatament realitzen transformació al psiquisme d'un nombre reduït d'individualitats, mes aquestes individualitats actüen a l'organització de l'especie, com a veritables transformadors biològics, dels que n'hi han nombroses graduacions de modalitat i d'intensitat i per mitjà d'aquests transformadors, molt lleument, se modifica la consciència de l'especie, mes en intensitat suficient per a que per mitjà de la sobirania de les masses, l'organització de les societats avenci progressivament. Està clar, passa la paradoxa que si un punt concret dels que ha adquirit la psiquiatria és subjectat de faisó aïllada, a la consciència d'un individu, d'un organisme col·lectiu circumscribit, fins a un organisme nació, la consciència rebutja les noves veritats que d'una faisó concient, diluïdes a la consciència biològica sub-concient, mouen les accions humanes a determinar l'avençament social.

I és que la consciència humana es rebel·la a tota transformació immediatíssima, i no més quan poc a poc s'és amarada la totalitat de la vida de les noves veritats, i quan la consciència sens adonar-se'n se les ha incorporades, és quan la consciència, tot pensant-se que no s'ha transformat, actüa i mou la vida humana a una orientació nova.

Aquesta transformació de la consciència, és

una funció normal, d'ella que és una acció que's realitza essencialment de segón en segón, donant aixís aquesta continuïtat de transformacions l'apariència d'incommobilitat el que és una inestabilitat absoluta.

Per ço passa, que a les societats en abstracte, les resolucions son força diferents dels determinis que prenen en casos concrets, i no més quan les noves veritats són velles i fins per altres noves veritats substituïdes a la consciència dels homes que realitzen l'investigació científica, són vives, poderoses i transformadores a la consciència de la societat. Per ço la nova concepció de la vida i de les realitats de l'ésser, que tot naturalment es desprenen de les veritats psiquiàtriques, són avui, i encara ho seràn per temps, rebutjades, fortament combatudes i fins airadament anatemitzades per la consciència social i pels orguens actius de les velles institucions de les societats: s'ha de dir no res menys però, que la consciència d'aquests orguens socials naturalment oposada a tot avenç i esclavitzada per les naturals vanitats dels que's creuen posseir el coneixement exacte de totes les coses, perquè les creuen immutables, ofereix esclatxes on ja és possible clavar-hi els tascons que acabin d'esberlar del tot les consciències petrees no amaraades de sentiment. Poc o molt, ja li és concedida a la Psiquiatria, no més en l'extensió que en qualques ocasions convé en els casos concrets; mes ara per ara la resistència és absoluta en el sentit en que les veritats que directa o indirectament ofereix la Psiquiatria a les societats humanes, puguin ésser incorporades a les lleis que regeixen els pobles. Ço passa tant per fet natural, com suara s'ha esmentat, com per un conservadurisme covart i utilitari l'acció del qual a les societats és en intensitat amb raó directa de les tares degeneratives que mostren les societats organitzades.

* *

Crec que no m'erro al pensar que és judicar-ho exagerat i mancat de realitat, l'anar afirmant com ho faig per a la Psiquiatria, la valúia de promovedora primordial en l'acció de perfeccionament que's realitza a l'especie,

car és ben cert que'l veritable avençament psicològic no s'ha realitzat fins després que la Psiquiatria s'ha constituïda en una veritable disciplina científica. Abans de la Psiquiatria, l'especulació individual i l'hipòtesi arbitrària eren no més els principis fonamentals de la psicologia; mes de l'estudi de les morbositats mentals, que és la Psiquiatria, n'ha esdevingut una ciència amb fonaments indestructibles; car a l'essència els principis generalíssims que ara són formulats, no seran mai destruïts i sí no més poden variar certes apreciacions i coneixences respecte mecanismes psicològics secundaris.

Es per aquest estudi de les malalties mentals que ha sigut possible la determinació concreta dels nous principis que ara regeixen la psicologia general; és ara com pot afirmar-se d'una fàisó que no pot ésser contradita, l'intervenció absoluta i completa del fenomen orgànic en els funcionalismes psicològics; és ara que comença entrar en el domini de la consciència de l'especie, que'l psicologisme no és pas una modalitat especial d'accions del tot apartades de l'acció, purament biològica; és ara, que l'unicisme psico-orgànic desfà cada dia més els errors que per tantes centúries han exercit influència incontestable en el governament dels individus i de les societats. I és la Psiquiatria la que, observant i esperimentant en les fenomenologies psico-orgàniques, ha pogut plantejar amb absoluta claretat el problema de l'unitat psico-biològica, avui no impugnada per res en les seves afirmacions fonamentals.

Com que sentiment és vida i el sentiment no és més que l'exteriorització sintètica de la totalitat de la vida, poguent dir-se que'l sentiment no és altre que l'exteriorització de la modalitat de la consciència, que la normalitat consisteix en la ponderació d'aquest sentiment com expressió d'una consciència normal, que la normalitat no és altre en la ciència, que l'actuació promovedora de l'evolució de perfeccionament humà i com altrament totes les demés activitats psicològiques i morals, no són veritablement funcions sintètiques sino que són elements d'aquesta síntesi psico-orgànica que en el fet de noció és el sentiment, s'ha d'afirmar que la normalitat de la vida ha de posseir les vibracions de sentiment que essent exteriorització d'una consciència normal mouen a l'home a actuar com a element de perfeccionament de l'humanitat.

Per ço totes les orientacions que per a la

reorganització de les societats humanes i fins per a l'estudi i coneixement de la realitat són mancades de sentiment, i mogudes no més que per processos psicològics parcials, són orientacions defectuoses i provinents de psiquismes anormals, degenerats i desequilibrats, que no deixen de tenir una certa eficàcia al fondre's a la consciència de l'especie, però que actuen isolades i posseeixen una acció autòctona deslligada de les altres actuacions racionals, i són pertorbadores i arriben a determinar efectes deturadors de la normal evolució de l'especie.

Aquestes desviacions determinades per processos psico-racials mancats de sentiment, malgrat que puguin, en l'extern, aparèixer com a producte d'una gran reflexivitat, no són moguts no més que per utilitarismes concupiscents socials o per intensíssimes auto-filies personals; els llurs efectes són tiranitzadors de tota lliberació, mantenidors de l'estacionisme i insensibilitzadors de les consciències, convertint als individus i a les societats en masells psicològics. Aquestes consideracions no són certament les que convenen a l'evolució de l'especie, car tota evolució suposa expandiment progressiu, desenrotlló, eflorescència biològica i progressiva, abolició del dolor humà. On hi ha dolor no hi ha evolució, que la evolució de perfeccionament, que l'avenç humà, es realitza sempre fent desaparèixer totes les accions que adoleixen la vida per a que aixís deslliurada de l'opressió biològica que és el dolor, llibera psicològicament, que és l'evolució.

El progrés humà vé del dolor que excita a cercar remei movent els homes normals, de sentiment normal, que senten la necessitat de fer progressar l'especie apaïgant el dolor d'altri, el dolor de l'especie, i essent aixís instruments inconcients de perfeccionament a l'actuar moguts per sentiments normals que'ls adoleixen la consciència, al percebre que'l proïsme sofreix tirania en tots els aspectes de la vida, tirania que essencialment no és altra que la coerció determinada pel dolor biològic, per l'imperfeció biològica de l'individu i de l'especie.

Com més va coneixent-se la veritat biològica, més va realitzant-se una acció de ponderació dels sentiments i major és la valúia que als sentiments se'ls hi donen com a veritables esperonadors del perfeccionament de l'humanitat. Tots els grans homes, els dits

(Acabarà).

En el sisè centenari

Curs Ramón Lull

LA càtedra d'Ètica de la Universitat, que desempenya el notable professor doctor Tomàs Carreras i Artau, va començar dijous passat el curs especial dedicat a estudiar la gran figura d'En Ramón Lull com una digna manera de commemorar el sisè centenari del martiri i mort del famós polígraf.

Com ja se sab, el curs es compòn d'una serie de conferencies que's donaràn els dijous, de 7 a 8 del vespre, a la Universitat, seguint l'ordre d'un programa que s'ha publicat; a més, a les conferencies s'hi acompanya un treball d'investigació pels alumnes d'Ètica i els que vulguin inscriure's com a col·laboradors.

La valúia i els mèrits del conferenciant i l'interès de la matèria, feren omplenar de gom a gom l'aula de la Facultat en la primera conferència, que promet un estudi valiosíssim d'En Lull; de remarcar és l'assistència d'algunes senyoretetes.

El doctor Carreras i Artau va donar una impressió sintètica de l'eminent mallorquí fent notar el fondo ètic de la seva obra total, complexíssima, però d'una unitat perenne i forta. Lull trobador de l'amor sensual en els seus primers temps; Lull trobador de l'amor de Crist, agressiu, contemplatiu, home d'acció; Lull poeta, filòsof, botànic, teòleg, físic... Emprò harmonitzant tants aspectes hi ha un pensament viu i constant; cal advertir que sobre el seu cadavre s'hi construïren moltes llegendes, que poden dir-se populars unes i científiques altres, i aquestes mateixes llegendes brotaren de la complexitat de la seva obra i del gran esforç que li costà. El conferenciant indicà que seria una gran manera de commemorar el centenari fent un itinerari dels viatges d'En Lull per Europa i anotant l'ordre cronològic en que publicà els seus llibres.

Ràpidament parlà de la crítica luliana, que la dividí primer en una tendència que anomenà teològica-dogmàtica que naix per reacció, per instint de defensa, contra la campanya en que s'acusava d'heretge a En Lull; aquesta tendència es tanca amb l'obra del Pare Raimond Pascual «Vindiciae Lulianae», que mira l'aspecte teològic; la segona tendència es presenta en la època del Renaixement, i l'anomena llògica-enciclopedista; tres autors, Corneli Agripa, Valeri de Valeris i Giordano Bruno recu-

lleixen la unitat de la obra luliana. Aquesta tendència no prosperà perquè'l Renaixement era antiescolàstic i l'eminent polígraf era escolàstic; les dues tendències l'estudiaven unilateralment.

La crítica desapassionada naix després de la edició de Maguncia, per Salzinger; Ferràn Weyler el considera filòsof, desfà llegendes, emprò la crítica és desfavorable; En Littré, en la «Histoire Littéraire de la France», diu de Lull que és un il·lús, un Sant Ignasi de Loiola fracassat, no'l considera com a filòsof però sí com a poeta, arribant a considerar-lo com el pare de la Poesia Catalana com abans ho havia afirmat En Jeroni Roselló.

Segurament — diu el doctor Carreras — no's devia estudiar bé el «Llibre de contemplació» perquè Littré, positivista, no podia comprendre una obra mística, idealista, com la referida.

La crítica moderna val molt i ha fet molt; a Catalunya el doctor Rubió i Lluch, Mossèn Bové, que vol reanudar la segona tendència, En Torras i Bages, que ha senyalat el mèrit del «Llibre de contemplació» per la Literatura Catalana; el fet capdal de la publicació en català de les obres d'En Lull amb que Mallorca el recorda, contribuirà a la nova crítica.

L'esmentat llibre serà el punt de partida del curs; és complex i vast i és el germen de tots els tractats lulians.

La unitat del pensament d'En Lull, explicà el professor, que pot reduir-se a una sola fè i creència, i té per motius principals el reconquerir el Sant Sepulcre de Jerusalem i la conversió d'infidels reemplaçant la força per la raó i la intel·ligència. Aquest pensament és fruit de la època; les creuades deixaren tristesa, afebliment, i Lull pensà en les armes esperituals per vèncer; la convivència de les religions cristiana, judaica i musulmana; la corrent incrèdula que creà un Averroes en la filosofia alarab; el record fresc de la conquesta de Mallorca on hi quedava un residu de serrafins, i, en fi, les relacions que sostingué amb Sant Raimond de Penyafort qui havia iniciat aquells motius que eren el pensament d'En Lull com pot veure's clarament en la «Summa» de Penitència. La filosofia d'En Lull és de persuasió, de conversió, d'apostolat; és eminentment ètica i amb aquesta concepció — acabà dient — enfoquem el seu estudi.

Una salva d'aplaudiments saludà la inauguració d'aquest curs Ramón Lull i premià la forta labor del notable professor.—C. i V.

Consell general de Representants de la Unió Catalanista

DILIMENGE passat, se celebrà la última sessió del darrer Consell, que no s'acabà el dia 3 de gener per manca de temps.

Abans de llegir les proposicions, es donà compte d'una llista de socis del Casal Nacionalista Martinenc que s'adhereixen al vot de majoria, en contra del vot col·lectiu de l'esmentat Casal que votà el de minoria.

Després es llegeix una proposició demanant s'envii un missatge de simpatia an els belgues, que és aprovada per unanimitat.

El President posa en coneixement dels senyors Representants, que durant l'interregne d'aquest Consell, el Centre Català de Sabadell ha enviat una proposició, que és llegida pel senyor secretari, en la qual es demana poguer continuar dins la Unió Catalanista, però gaudint d'una llibertat d'acció que la sostregui de la disciplina de la Unió.

En F. X. Casals es queixa de la manera despectiva que en aquesta proposició són tractats els Representants que votaren el Missatge, i, ademés, diu que no's poden fer calendaris sobre l'avenir, quan la nostra tasca encara no és començada.

A la Unió Catalanista, si abans hi cabia tothom, avui també hi cap; puix des de les Bases de Manresa ençà, s'han prèss acords tan avençats com els actuals, i, malgrat això, el Centre Català de Sabadell ho acceptava; si la Unió Catalanista ha promulgat sempre principis, no és d'extranyar que ara també en promulgui.

El President diu que'l Centre Català de Sabadell veu que les entitats més catalanistes són les que integren la Unió Catalanista, i aquesta és la causa de que'ls dolgui el separar-se'n, i per això demanen la seva llibertat; però com que les entitats deuen subjectar-se a la disciplina, prega s'acordi respondre al Centre Català de Sabadell, dient que'l Consell regoneix els seus mèrits i el seu valor, per la seva historia i el seu patriotisme dins la Unió Catalanista, amb l'acció continua d'anar afermant cada cop més els seus principis nacionalistes; però que la decisió la té de pendre el Centre Català de Sabadell i no pas el Consell que no pot fer més que ratificar els principis acordats i subjectar-se a la disciplina de tots els acords que tenen eficacia.

El senyor Suñol, d'acord amb el manifestat per la Presidencia, voldria que s'hi afegís que la Unió Catalanista s'ha mantingut per l'abnegació dels seus membres, que contrariats moltes vegades en la seva manera de pensar i sentir s'han sacrificat davant de la grandesa de la finalitat total de la Unió; recorda que ell acceptà com a sacrifici les Bases de Manresa, però reconeix que en conjunt representaven l'ideal de Catalunya en aquell moment. Les nostres assemblees—diu—sempre han sigut possibles per la mútua tolerancia amb les diferencies d'opinions. Fa l'elogi de la tasca feta pel Centre Català de Sabadell, però com el senyor Casals troba injustificada la conducta actual, repetint que la vida de la Unió Catalanista està basada en el sacrifici i abnegació dels seus individus.

Amb les aclaracions del senyor Suñol és aprovat per unanimitat el manifestat per la Presidencia.

La Junta Permanent proposa al Consell General que envii un missatge de salutació an En Frederic Pujolà i Vallès, que lluita al costat dels francesos, perquè en mig de la seva angoixa vegi que la Unió Catalanista es recorda dels fills de Catalunya que com ell sofreixen i es porten com a bons catalans.

A instancies del senyor Diaz i Capdevila i després d'unes aclaracions del senyor Suñol s'acorda felicitar a les nacions que lluiten per la seva llibertat: Bèlgica, Serbia i França.

S'entra seguidament a l'elecció de la Junta Directiva per totalitat, quedant elegida per gran majoria la candidatura següent:

President, D. Martí i Julià; Vis-President, Antoni Colomer i Tufau; Tresorer, Jaume Fonolleda i Serra; Vocals, Antoni Suñol i Pla, Manel Serra i Moret (Pineda), Macià Mallol i Bosch (Tarragona), Joan Monés i Costa (Badalona); Secretari de Propaganda, Francesc X. Casas i Briz; Secretari de Relacions exteriors, Francesc X. Casals i Vidal; Secretari d'Acció cultural i social, Antoni Rovira i Virgili, i Secretari general, Josep Rodergas i Calmell.

El President demana an els senyors Representants que continuïn ajudant a la Unió Catalanista, com ara i més que fins ara; portant la nostra acció amb una gran educació donant

l'exemple de que les patries no més se les edifica amb perfecció. A prec del senyor Colomer, es dona un vot de gracies a la Junta sortint, i amb un «Visca la Unió Catalanista» acaba aquest Consell els resultats del qual no frigaràn gaire a fer-se sentir, pel bé de Catalunya. — LI.

El carnestoltes a Barcelona

L'amor a la humanitat és una de les manifestacions més normalíssimes que a través de totes les centúries i als temps presents han existit. Res més noble, res més sant, que ajudar al pròxim quan aquest es troba en necessitat de l'apoi de la germania humana. I quan el pròxim defensa'l dret i combat l'esclavatge, i en aquesta lluita santa els homes cauen a milers omplint de dol les llars, tot ésser normal acudeix a apaivagar en la mida de les seves forces, el dolor agè.

La nostra ciutat que tantes mostres d'amor al proïsme ha donat, ara, amb motiu de la guerra, apar que aquell sentiment no'l senti; ja'ns dolfa en el fons de la nostra ànima que quasi cap acte benèfic a favor dels ferits es realitzés a Barcelona, i crèiem que amb l'excusa de la neutralitat es satisfia l'egoïsme d'uns homes. Però amb el que mai hauríem cregut és que la nostra ciutat oblidant les riuades de sang humana que tant a l'orient com a l'occident europeu inonden la terra, pensí amb celebrar pomposament el carnestoltes.

Què s'ha fet de ta noblesa, de ta pietat, de ton amor al proïsme, oh! Barcelona? Es que has esdevingut insensible al dolor humà? Es que no sents horror davant de tanta destroça humana, que amb les follies carnavalesques vols fer-ne befa?

Mentres tú, ciutat boja, despreciant tot sentiment et divertiràs vergonyosament, nosaltres, de la nostra faisó, resarem una oració pels qui al camp de lluita moren i per a que'l triomf dels aliats siga un fet.

Acció Catalanista

Esbart Català de Dançaires

DISSABTE darrer celebrà aquesta Entitat la commemoració del V aniversari de sa fundació.

Al començar aquesta ressenya volem tributar un elogi ben merescut per a les nenes que's diuen Colominas, Rifà, Mercè i Carme Riau i el nen Pons, que junt amb la senyoreta Jordà cantaren bellament les cançons que alternaren an el programa.

El president de l'Esbart cedí la presidència de la vetllada al representant de la Unió Catalanista i seguidament el secretari llegí la memoria dels treballs portats a terme durant l'any. El jove Tomás Sulé llegí una seva poesia patriòtica titulada «Els dançaires catalans».

En Josep Duch, representant del Club Muntanyenc, llegí un acurat treball, glosant la dansa des dels primitius temps.

En representació del Centre Excursionista de Catalunya, el senyor Colominas digué un parlament estudiant la dansa baix l'aspecte moral i d'educació física.

En Joan Brunet llegí un treball en prosa titolat «Elogi a la dançaire», de l'Emili Graells Castells.

L'Enric Nadal i Blanch, president de l'Esbart Folk-lore de Catalunya i representant de RENAIXEMENT, digué que portava a la festa la franca i encoratjadora encaixada que RENAIXEMENT envia a tots els qui fan obra nacionalitzadora, i una abraçada de germanor de l'Esbart Folk-lore de Catalunya que gosa en veure prosperar junt amb ell, les altres entitats similars perque aixís és més planera la tasca de consecució de l'amor del poble a les dances típiques de nostra patria.

Amb una gran dicció, el jove Sagarra llegí la poesia «Sacramental» del canonge Collell, i l'Emili Gili ens donà a conèixer un ben escrit treball titulat «Principis de Folk-lorisme».

L'Aureli Campmany, amb aquell tò familiar tan característic en ell, fent historia retrospectiva, ens digué unes paraules un xic pessimistes que ell mateix, al finalitzar, rectificà amb una nota esperançadora.

Resumí el nostre company en Casas i Briz dient que la Unió Catalanista no sols necessita la cooperació material d'un estat d'opinió que li dongui força política, sinó que també necessita d'aquesta força esperitual que repre-

senten aquestes entitats de cultura, on la Unió hi assisteix gustosíssima.

L'Orfeó Canigó amb el cant dels «Segadors» i l'Esbart dançant uns quants ballets, posaren fi an aquesta simpàtica festa.—N.

Acció cultural

La diplomacia catalana en el segle xv

GLOSANT aquest tema, En Francesc de Bofarull, ex-arxiver de la Corona d'Aragó, donà'l dissabte, dia 23 de gener, la seva anunciada conferència, en el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria.

Relatà l'història de l'Arxiu de la Corona d'Aragó des dels primers temps en que estava instal·lat en una ala del palau de la Diputació, local que reunia ben males condicions, fins a traslladar-lo a la Plaça del Rei, lloc on està situat actualment i en el que amb grans treballs per la part pecuniària de que podia disposar s'ha pogut instal·lar d'una manera un xic digne.

Fa notar que la vida de l'Arxiu va ben unida amb la de la seva família, car foren sos antecessors en l'Arxiu, el seu avi, En Pròsper de Bofarull i el seu pare, En Manel de Bofarull que havien donat a la publicació, durant el temps que desempeñaren llur càrrec, varies obres de força utilitat per al coneixement de l'història patrià. Tasca aques-

ta, que el conferenciant procurà prosseguir fins a arribar als seixantacinc anys, en que ben a disgust seu, fou jubilat per manament d'una R. O. dictada pocs anys abans.

Detalladament explicà la vida del gran diplomàtic català En Felip de Malla, qui fou encarregat de dur a cap varies comissions que li encarregaren el rei Ferràn d'Antequera i l'infant Alfons per a la preparació del concili que's celebrà a Constança en 1416-17 i en el que, més tard, En Malla hi fou enviat com a embaixador de la Corona d'Aragó.

Als darrers anys de sa vida an En Felip de Malla, que era un eloqüentíssim orador, Barcelona li confiava els sermons en les grans festivitats, essent el darrer que predicà l'oració fúnebre en els funerals de la regina Violant durant la qual se sentí greument atacat, morint el 4 de juliol de 1431.

Un dels diplomàtics catalans que més se distingiren i es feu més popular, fou sens cap mena de dubte, En Anton Tallander, conegut més vulgarment per *Mossèn Borra*, oriund de Vich, home dotat de talent i gràcia que's captivà tot seguit les simpaties dels reis, amb els que va portar sempre una íntima relació per quan se li confiaren missions ben importants i delicades que pogué resoldre amb bon èxit donat el seu caràcter de joglar cortisà que li permeté alternar amb emperadors i prínceps d'altres nacions qui tots el tenien en gran estima.

Fou amb son talent i caràcter joglaresc com *Mossèn Borra* prestà grans serveis a la seva patria en la que morí a l'any 1446.

Aquí finí el seu detallat treball, el conferenciant, rebent l'aplaudiment i felicitació de l'escullida concorrencia.—N.

CATALANS!

Assistiu al *miting* inaugural de les tasques polítiques del CASAL CATALANISTA DEL DISTRICTE IV (Valencia, 361) que tindrà lloc el dissabte, dia 6 de Febrer, a les 10 de la vespa.

Hi parlaran els següents oradors:

J. B. Morató

M. Juliachs

F. Rosell

F. X. Casas i Briz

F. Casals i Vidal

D. Martí i Julià

NOVES

Entre'ls elements components de les diverses entitats de Barcelona, adherides a la Unió Catalanista, s'està preparant una activa campanya de propagació de les noves orientacions acordades per la nostra col·lectivitat patriòtica.

Tenim notícia de que dintre de pocs dies tindrà lloc una reunió encaminada a acoblar totes les forces i totes les energies que puguin contribuir més eficaçment a la popularització dels esmentats principis.

Tindrem al corrent, als nostres llegidors, de tot el referent a tan important empresa.

* * *

En vigílies de la inaugural de las tasques polítiques del Casal Catalanista del Districte IV, l'entusiasme que regna entre els seus socis, per a que'ls diversos actes que'l constitueixen assoleixin grossa importància, va en augment.

Además del grandíós miting, que ja anunciem en altre lloc d'aquest número, promet veure's molt concorreguda l'audició pública de sardanes, a càrrec de la cobla «Barcino» que tindrà lloc el diumenge al matí, davant de son hostatge social, com també la funció patriòtica que l'Elenc Dramàtic del Casal, posarà en escena per la tarde.

* * *

L'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, celebrarà el proper diumenge dia 7 del corrent, a dos quarts d'onze del matí, en el local del Centre Excursionista de Catalunya (Paradís, 10, pral.) Consells Generals Extraordinari i Ordinari.

En el Consell extraordinari se tractarà de la reforma dels Estatuts socials sobre la base de la minuta que proposa el Consell Directiu i que estarà a disposició dels socis que vullguen previamente examinar-la en les oficines de l'Associació (Comte de l'Assalt, 4, 1.er) tots els dies feiners, de 11 a 1 del matí i de 4 a 8 de la tarde.

En el Consell ordinari subsegüent se complirà amb l'article 20 del Reglament que ara vigeix, exposant-se a l'aprovació dels senyors socis la gestió social i l'estat de comptes, elegint-se 'ls nous Consellers i deliberant-se sobre les proposicions que's presentin.

* * *

En l'A. N. C. Casal Catalanista del Districte II s'ha format la següent «Secció d'Esbarjo»

President, En Joan Ciurana; Vis-president, En Josep Serra; Secretari, En Josep Maria Quintana; Tresorer, En Francesc Castellà; Comptador, En Josep Ross; Vocal 1.er, En Josep Ciurana; Vocal 2.^{on}, En Ramón Roig. La tasca d'aquesta Secció és organitzar tota mena de festejos, excursions i conferències dintre'l règim del Casal.

Dita Secció, té'l gust de posar-se a les ordres de tots els catalanistes i de les entitats adherides a la Unió Catalanista.

Per al dia 7 del corrent, a les 7 en punt del matí, ha organitzat una sortida col·lectiva a la Font del Lleó (Pedralbes). Punt de reunió: a la Plaça de Catalunya enfront d'«El Dorado», a la qual hi queden convidats tots els socis de dita entitat.

* * *

L'Escola Choral Martinenca ha nomenat per a l'exercici del present any 1915 el següent Consell Directiu: President, En Ricard Urdeix; Vis-president, En Bartomeu Bonhome; Caixer, En Ramón Serra; Comptador, En Joaquim Rosell; Secretari, En Agustí Obiols; Vis-secretari, En Enric Teixidor; Arxiver, En Joan Morera; Vocal 1.er, En Joan Llonch, i Vocal 2.^{on}, En Josep Buyé. Així mateix comunica que ha reorganitzat les classes de solfeig, teoria i vocalització amb matrícula gratuïta per a senyoretes, homes i nois, baix la direcció de don Manel Pastó Benvenuto i de la Srta. donya Maria Blanch. Dites classes se donen en el propi lloc social, Plaça Mercat, 2, pral., els dimars, dijous i dissabtes, de 5 a 8 tarde, per a nois i senyoretes, i els dimars i divendres, de 9 a 11, nit per a homes. Per a inscriure's dirigir-se als propis professors durant les esmentades hores.

* * *

El president de la Lliga Nacionalista Catalana de París, senyor Diaz Capdevila, a l'anunciar-nos son retorn a la capital de França, per al dia 10 del corrent, ens prega d'informar a totes les entitats catalanes que fins el dia 8 inclusiu, està a llur disposició per a continuar la serie de conferències que durant la seva estada a la nostra ciutat, ha vingut realitzant.

* * *

En el darrer Consell General ordinari celebrat pel Blok Nacionalista «Cathalonia» de Guantánamo (Cuba) adherit a la Unió Catalanista, foren elegits per majoria de vots per a regir-ne els destins durant l'any 1915, els senyors següents:

Conseller en Cap, En Albert Daroca; Conseller Segón, En Emili Sugranyes; Conseller Tresorer, En Miquel Ribas Mestres; Conseller Secretari, En Joan Oristrell; Conseller Secretari Segón, En Josep Rosés i Rosés; Conseller d'Ordre, En Ricard Noé; Conseller d'Ordre Segón, En Fabià Ventura; Conseller d'Arxiu, En Marià Mirabent. Consellers adjunts: En Llorens Batlle, En Manel Rius Roig, En Josep Llampallas, En Josep Escofet.

◆ ◆ RENAIXEMENT ◆ ◆

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de la Boria, 24 i 26 pral.

Hores d'oficina: de 6 a 8 tarda, i de 9 a 11 nit
Preus de subscripció: 2 ptes. trimestre
Extranger: 12 ptes. any.